

Sygn. akt III CZ 93/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Ewa Stefańska

SSN Tomasz Szanciło

w sprawie z powództwa J. C.

przeciwko Powiatowi L.

o zapłatę,

na skutek skargi powoda o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w N.

z dnia 27 sierpnia 2021 r., o sygn. akt III Ca (....),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 kwietnia 2022 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w N.

z dnia 29 listopada 2021 r., sygn. akt III Ca (...),

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

J. C. wniósł skargę o wznowienie postępowania w sprawie z jego powództwa przeciwko Powiatowi L. o zapłatę, zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w N. z 27 sierpnia 2021 r., sygn. akt. III Ca (...).

Postanowieniem z 29 listopada 2021 r. Sąd Okręgowy w N. odrzucił skargę

jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia.

Powyższe orzeczenie zaskarżył zażaleniem J. C.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Przymus adwokacki statuowany w art. 87¹ § 1 k.p.c. obejmuje wszelkie postępowania, które przynależą do właściwości Sądu Najwyższego. Dotyczy to zatem m.in. postępowania wszczętego skargą kasacyjną (art. 398¹ i n. k.p.c.), skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ i n. k.p.c.), a także zażaleniem wnoszonym do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.).

Skutki naruszenia przymusu adwokacko-radcowskiego są daleko idące, gdyż pisma procesowe sporządzone z naruszeniem art. 87¹ k.p.c. podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia braków, tj. zwrotowi *a limine* (art. 130 § 5 k.p.c.). Z kolei środki zaskarżenia wnoszone do Sądu Najwyższego nie przez adwokata lub radcę prawnego podlegają – na ogólnych zasadach – odrzuceniu przez sąd (art. 398⁶ § 2 i 3, art. 424⁶ § 3 k.p.c.). Niezastosowanie się do wymogu przymusu adwokackiego i wniesienie skargi kasacyjnej przez stronę osobiście jest brakiem formalnym nieusuwalnym, a zatem nie można tego braku sanować w trybie art. 130 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, niepubl. i z 30 czerwca 2016 r., I CZ 40/16, niepubl.) – por. K. Knoppek [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1–366, red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, teza 5 do art. 87¹.

Skarżący wniósł zażalenie osobiście, a więc nie posiadał w tym zakresie zdolności postulacyjnej, wynikającej z przymusu adwokacko-radcowskiego.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art.

394¹ § 1 i 3 w zw. z art. 398⁶ § 2 i 3 w zw. z art. 87¹ § 1 k.p.c.